

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XX № 79 [2651]. ВІВТОРОК, 3 ЛИПНЯ 1979 РОКУ.

Газета виходить з 1939 року
Ціна 2 коп.

Контрольний зразок

СЕРДЕЧНО ВІТАЄМО!

Вчора трудящі Кіровограда сердечно вітали делегацію Толбухінського окружного Болгарської комуністичної партії на чолі із секретарем окружного тов. Жельо Добревим. Тиждень перебувають гості на Кіровоградщині. Вони ознайомляться з досвідом роботи багатьох партійних організацій підприємств, колгоспів і радгоспів області по виконанню рішень XXV з'їзду КПРС, планів десятиріччя.

СТИКУВАННЯ ВАНТАЖНОГО КОРАБЛЯ

30 червня здійснено стикування автоматичного вантажного транспортного корабля «Прогрес-7» з орбітальним пілотованим комплексом «Салют-6» — «Союз-34». Вантажний корабель доставив на орбіту паливо для об'єднаної русійської установи станції «Салют-6», обладнання, апаратуру, матеріали. (ТАСУ).

З'їзд КООПЕРАТОРІВ УКРАЇНИ

За останні роки до ладу стало близько п'яти тисяч торговельних комплексів, універсальних і спеціалізованих магазинів. Широко стали застосовуватися прогресивні форми торгівлі. Ці факти наводилися на XIII з'їзді уповноважених споживчої кооперації України, який проходив у Києві 28—29 червня. У роботі з'їзду взяв участь член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ЦК Компартії України В. В. Щербицький. (РАУ).

ПРИКЛАД ДЛЯ МОЛОДИХ

У збиранні врожаю включилися всі господарства Олександрійського району.

Найкраще трудяться на жнивних машинах хлібороби колгоспу імені Шевченка. Їм належить уорати ранні зернові на площі чотири тисячі гектарів. Механізатори господарства застосовують іпатівський метод.

Прикладом для учасників жнив, і особливо для молодих, маю досвідчених комбайнерів, трактористів, стали комуністи Микола Федорович Тищенко, який уже скосив понад 100 гектарів пшениці, та Борис Григорович Задорожний, який вивантажив з бункера сього комбайна понад тисячу центнерів зерна. Ці механізатори добре підготували техніку до наближеного періоду березби за врожай, закрили всі можливі канали втрат колосків і зерна при збиранні.

С. ТИТАРЕНКО,
громадський кореспондент
«Молодого комуніста».

У відділку № 1 колгоспу імені Димитрова Вільшанського району першим виниш косити пшеницю на звалі Петро Яковлев. Це його шістнадцятий жнива. За перший день він поклав у валки пшеницю на площі 40 гектарів. Фото М. СМОГІЄНКА.

«ЧАС ЖНИВ — НА ВАГУ ХЛІБА!» — такий девіз у дбайливих господарів, які вийшли на жнивне поле.

Нагадуємо всім молодим жінцям: торік комбайнер радгоспу «П'ятихатський» Петрівського району Андрій Трюхан зібрав зернові на 451 гектарі і намолотив 24.270 центнерів зерна. Це — найкращий показник серед молодих комбайнерів республіки. Андрій Трюхан став володарем перехідного призу ЦК ЛКСМУ. Він удостоєний високої урядової нагороди — ордена Трудового Червоного Прапора. І нині молодий комуніст Андрій Трюхан закликає юнаків і дівчат області, які жнивають, трудитися з повною віддачею сил, берегти кожну робочу хвилину, не залишити в полі жодної зернини.

За іпатівським методом працюють хлібороби Гайворонського району. Тут створили 23 збирально-транспортні загони, 16 партійно-комсомольських тимчасових груп. Вирощений урожай планують зібрати за 12—14 днів.

КОМБАЙН НА НЕБЕСАХ

Ще вчора на бункері іменної «Ниви» дівчі Герої Соціалістичної Праці М. А. Браги з колгоспу «Росія» Голопристанського району Херсонської області працювали чотири зірочки, що означає 4 тисячі центнерів намолоченого зерна, а сьогодні до них добавилось ще дві.

У свої сорок чотирьох жнива М. А. Брага зобов'язалася намолотити не менш як 10 тисяч центнерів зерна. Ветеран відмінно підготував машину і так організував роботу екіпажу, що не втрачає в загінці жодної хвилини дорожнього часу. Марко Андронович сьогодні, на десятий рік підряд, впевнено лідирує на хлібному полі.

(РАУ).

Хліб і люди. Так, як є

В ЕЧП не приносить прохолоди. Повітря таке ж лише й задумливе, як і в полудень. Лише темрява літньої ночі ковтає залишки спекти, зоставляючи те, що умовно можна назвати прохолодою, якщо порівняти її з денним спеком. І степ наче зітхає, жадбно всотуючи не короткочасне блаженство.

Вранці сонце ще не лютує, не посиляє на спираю землі своїх палючих променів-стріл, а ліниво протирає сонні очі. Це непадогбо.

У таку пору шляхом пливають, плавно логотуючись, комбайни. Пливають туди, де змагає колос, у поле. Жнива...

ЯК ПЕРЕД БОЄМ

Одними з перших в області почали жнива господарства Бобринецького району. А трохи раніше райком комсомолу провів нараду комсомольського активу. На порядку денному стояло питання про підготовку до збирання зернових.

...Ще в молочній стадії зерно, ще поля не встигли змінити свого зеленого одягу, а тут усе нагадує раду перед вирішальним наступом. З усього видно, вже недовго чекати: щодня майже ідеально чисте біло-блакитне полотно неба немає й натяку на дощ.

За підрахунками, жниватимуть у Бобринецькому районі понад 970 юнаків і дівчат, близько 600 із них — комсомольці. Більша частина їх уже вступила в боротьбу за хліб-79. Солідним резервом є випускники шкіл, що залишаться влітку в колгоспах. Передбачено залучити до участі у збиранні зернових близько 300 учасників школярів. Додайте до цього учнів сьогоднішніх, тих, що на наничухах.

Найважче, звичайно ж, у полі, на передньому краї. Сьогодні там працюють 25 комсомольсько-молодіжних комбайнових екіпажів, 144 автомобільних, 64 тракторних. Орієнтуючись на вже набутий досвід, у господарствах району створили 17 партійно-комсомольських груп, 24 комсомольські. І ще одна деталь: вивели в загінні свої агрегати чотири сімейних комбайнових екіпажів. Ходом соціалістич-

«Можна зрозуміти біль хлібороба, коли він бачить, як нещадно згніщуються, гинуть плоди його річної праці, всі його зусилля і надії. І треба мати сильний дух і міцні нерви, щоб витримати це випробування».

(Л. І. Брежнєв, «ЦІННА»).

ного змагання керує координаційний штаб жнив, створений у кожній комсомольській організації. Діє він і в колгоспі імені XX з'їзду КПРС. Там теж іде активна боротьба хліборобів — боротьба за хліб.

СПОГАД ПРО МИНУЛЕ ЛІТО

Сонце — воно часто спільник хлібороба, довгожданого його щастя, а часто... якщо не ворог, то могутній його противник. Як чекали його минулого літа, як реділи, коли, розігнавши сіру нудьгу дощів, визирав з неба промінчик і заливав золотим сльозом переомкні хліба!

Того, 1978 року, хлібороби колгоспу імені XX з'їзду КПРС збирали рекордний урожай — 43 центнери зернових у середньому з гектара, в тому числі 49 центнерів озимої пшениці. Мабуть, найрадіснішим, найприємнішим святом тоді були обжинки. І хоча трудівники землі примхами погоди не здивували, ніхто й у думці не мав, що через рік сонце, яке ось уже три роки відзначається неймовірною скупістю, змінить свій гнів на ось таку «милість», як нині.

ЗАМІСТЬ ПРОГНОЗІВ

Усі ми в якійсь мірі причетні до хліба: хтось його сіє, вирощує, збирає, а хтось тільки їсть. Якщо ж серйозно, то навіть серед жителів міста рідко знайдеться людина, яку б не хвилювала доля врожаю. Мало хто з нас утримується від прогнозів (часом не дуже точних) стосовно результатів жнив.

Міському населенню такий недолік можна вибачити, це від незнання предмета. Хлібороби ближче до землі, між

ними і землею, хлібом лише їхня праця і їхні думки. Тому й не великі вони любителі прогнозів, скоріше навпаки.

...На загальних комсомольських зборах колгоспу панував той настрій, який буває перед подією серйозною і важливою. Не виникало гострих дискусій, ніхто не намагався шукати незаперечних аргументів на захист своїх міркувань. Аргумент для всіх один — більшість із них у таких умовах уперше виступає боротьбою за хліб: давно вже не було такої посухи. А тому високі темпи і якість роботи — головне їхнє завдання.

То були збори-звіт і збори-нарада, після яких уже не буде часу збиратися всім ось так, разом. Майже з кожним із молодих жнивників бесідували до цього секретар комітету комсомолу Володимир Олексієнко, члени координаційного комсомольського штабу, створеного нещодавно.

ШТАБ

Володимир ОЛЕКСІЄНКО, секретар комсомольської організації колгоспу. Здійснює загальне керівництво, але турботи у нього конкретні. Адже він відповідал не за одну, а за всі ділянки роботи — починаючи від організації оперативного ремонту техніки в полі (якщо якийсь вузол вийде з ладу) і кінчаючи організацією гарячого борщу. Найголовніше з цих турбот — ефективна організація соціалістичного змагання між двома тимчасовими комсомольськими групами при збирально-транспортних загонах (одну очолює водій Леонід Назаренко, другу — заступник бригадира тракторної бригади Василь Ковальчук), між комсомольсько-молодіжними комбайновими екіпажами, між комбайнерами, водіями автомашин, трактористами.

На цьогорічних жнивках підвищені вимоги до учасників змагання. Коли ціна зернини зростає вдвоє, найменший брак у роботі позбавляє права бути серед лідерів. Недарма так ретельно розробляв комітет комсомолу кожен пункт умов трудового суперництва.

Олександр ТАНАСІЄНКО, заступник начальника штабу, агроном, найперший помічник Володимира. Його коло турбот — ідеологічне забезпечення збиральних робіт. Жнивники повинні знати, хто на сьогодні серед них кращий. Підсумки змагання підбиваються щодня, визначаються переможці серед всьдів, комбайнерів, трактористів. Лідерам вручаються перехідні червоні вимпелі, про них повідомляються «блискавки», «бойові листки», бюлетені-інформатори. А «Комсомольський прожектор» виконує свою основну функцію: шукає недоліки, запобігає їм.

Микола КОЗЕНКО, комбайнер, молодий комуніст. Як для кого, а для Миколи це жнива багато що значать. Ще рік тому він був помічником комбайнера. Нині ж сам — «перший номер». Давно вже придилялися до нього керівники господарства. Помітно було, що прагне молодий механізатор рекордів, але таких, коли і ужимком не гріх похвалитися, і совість чиста: не гнав за намолотом за рахунок лише скошеної площі.

З цих міркувань і ввели Козенка до складу комсомольського штабу жнив. Ділянка роботи у нього чи не найважливіша: контроль за якістю збирання врожаю. Виходила з того, що такий вимогливий Микола не тільки до себе. Найліпшому другові скаже у віні правду, якщо той допустить брак.

Василь КОВАЛЬЧУК, заступник бригадира тракторної бригади. В чомусь обсязі Василя переплітаються з обов'язками Миколи Козенка. Надійність ремонту техніки під час жнив відображає, як у дзеркалі, всю підготовчу роботу. Коли комбайн серед білого дня зупиняється в полі, не допоможе ні пісня, ні танок, ні навіть гарячий борщ. Тому всю збиральну техніку в господарстві псали ремонтувати заздалегідь, щоб перед вирішальним наступом замість «авралів» спокійно провести генеральну перевірку машин. Треба сказати, весь складний комплекс ремонтних робіт механізатори колгоспу імені XX з'їзду КПРС виконали в основному власними силами, в чому немала заслуга молодих.

[Закінчення на 2-й стор.]

ШКОЛА КОМСОРГА:
ЛАБОРАТОРІЯ
ШЕФСТВА

ПІД КУТОМ ОСОБЛИВОЇ УВАГИ

комсомольської організації заводу «Червона зірка» перебуває реконструкція підприємства.

У ПОВІДНІ народжується найбільш об'єктивна оцінка. Особливо тоді, коли порівнювати маси змоги події чи явища, віддалені невеликим відрізком часу. А тут вийшло зовсім без перерви — не астиг досягти запроектованої потужності корпусу № 90, як було закладено корпус № 91.

І цілком зрозуміло, що, як і раніше, молоді червонозорівці не лишаться осторонь справ на спорудженні нового корпусу. Повільно розгорталися на нобудові роботи. Бути ж спостерігачами «розкачки» молоді машинобудівники не могли, не мали права.

За дуже відповідальну справу взялися юнаки і дівчата «Червоної зірки». Реконструкція, по суті, лише почалася. Корпуси №№ 90 і 91, новий складський комплекс — це об'єкти першої черги оновлення заводу. Пуск корпусу № 90 дав можливість поставити найбільш масові зернові сівалки СЗ-3,6 на конвеєрне виробництво. Більше посівних машин стало постачати підприємство хліборобам. Але відповідно зросло й потреба у збільшенні випуску нових ходових вузлів сівалок — дисків сешників. Корпус № 91 почали зводити, щоб якнайшвидше розв'язати цю проблему. На його дільницях планується конвеєризувати механічну обробку і складання дисків сешників до сім'ї всіх зернових сівалок.

На одному із засідань завком комсомолу створили оперативний комсомольський штаб шефства над спорудженням корпусу № 91. Доручили очолити його члени завкому Михайло Данилов.

ОСБІД шефства під час будівництва корпусу № 90 знадобився. Як відправа точка. Після попереднього знайомства зі станом справ на новобудові стало зрозумілим, що рейдами та випусками стінників, як це було раніше, тут не обійдеться. Більш конкретним і спеціалізованим повинне бути шефство. Не вистачало вантажно-розвантажувальної техніки, засобів малої механізації.

Особливості цієї оперативної комсомольської штабу шефства врахував одразу. Було створено три сектори: гласності, будівництва, енергетичний. Спеціалізація в роботі членів штабу вимагала дій конкретних, оперативних, підвищувала персональну відповідальність кожного.

Михайло Данилов, начальник оперативного штабу, наприклад, не може забути одного випадку. Під час чергового рейду було встановлено, що виробництво № 1 об'єднання «Кіровоград-залізобетон» зриває постачання залізобетонних плит. Штаб надіслав листа внаслідок, де вказав, що з 283 плит лише однієї марки завод поставив усього 6, а плит інших марок зовсім не надійшло. Через увесь текст листа було написано: «Вживайте заходів!» Лист адресували начальникові виробництва, секретареві комсомольської організації, зробили приписку: «Провжити заходи просимо повідомити штаб у 6-денний строк».

— Не поспішали нам відповідати, — згадує Михайло. — Думали, мабуть, неофіційна організація наш штаб, можна зробити вигляд, що ніякого сигналу не було. Тільки ми не заспокоїлись. Я двічі особисто наносив візити начальникові першого виробництва об'єднання. І наше питання таки розв'язали.

ЯК ДОКАЗ він показує офіційну відповідь. «На виробництві № 1 з робітниками та інженерно-технічними працівниками формульованого й арматурного цехів обговорено вашого листа про збільшення випуску плит для 91-го корпусу. Ухвалено рішення збільшити випуск плит до 5 штук на день».

Аналізуючи роботу штабу, доходило висновку, що небайдужість і відповідальність за справи на новобудові, а значить, і за завтрашній день заводу визначали стиль його роботи. Разом із завком комсомолу перш за все організували молодь підприємства на безпосередню участь у спорудженні 91-го корпусу. Щомісяця на будові працювало від 800 до 1200 юнаків і дівчат. З початку робіт тут відбулося 12 комсомольських молодіжних суботників.

Сьогодні на дільницях механоскладального цеху № 18 (за заводською нумерацією так називається корпус № 91) уже ставлять на потік виробництва дисків сешників. З цієї події поглиблюється комсомольське шефство над реконструкцією. Комітети, бюро на чолі із завком комсомолу займаються безпосередньо доббором кадрів. Рекомендували в цех кращих молодих робітників — уже майстрів своєї справи. Бо освоювати нове завжди важче, складніше. Тож кому тут найбільше довіряти можна, як не умільцям? За рекомендацією завкому комсомолу в цеху № 18 працюють 43 юнаки і дівчата.

Шефство над спорудженням двох великих корпусів заводу, над освоєнням у них випуску нової продукції збагатили комітети комсомолу, комсомольський актив досвідом керівництва молоддю в надзвичайно відповідальний для всього колективу червонозорівців період. Цей досвід може і повинен послужити багатьом комітетам комсомолу промислових підприємств.

О. БАСЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».

Хліб і люди. Так, як є

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

Сергій ЛИННИКОВ, шофер. «Не той хліб, що в полі, а той, що в коморі», — засумніватися в народній мудрості неможливо, бо вона перевірена часом. І правда, скільки буває, губиться того хліба, поки він дійде до комори, або, точніше, до колгоспного току.

В асогоарані колгоспу працює чимало молоді. Хлопці одержали нові машини (останнім часом Василь Остапчук, Станіслав Черненко, Сергій Линников сіли за кермо нових автомобілів). Але це не означає, що підготовка до жнив була для них пустою формальністю. Закрили найменші канали втрат зерна, добре, що придбали нові накидки на кузови.

Сергій Линников відповідає за доброякісне транспортування зерна з поля. На тих, переджнивних, комсомольських зборах хтось кинув фразу: «Мабуть, зерно обережно треба возити не тільки по дорозі, а й полем». Натяк на те, що дехто минулого року не дуже церемонився з вантажем, поки розв'язався від комбайна і доїжджав до шляху. Тепер контроль за якістю перевезень здійснюється по всьому маршруту. Найголовніший контролер — власна совість кожного.

І знову Володимир ОЛЕКСІЄНКО. Він контролюватиме роботу комсомольців на колгоспному току. Тут створено тимчасову комсомольську групу, до якої входять вихователі дитсадка Ольга Богданова і Таїсія Пліхачова, бухгалтер Лідія Мельникова.

Цього року господарство придбало новий агрегат для очищення і сушіння

зерна — ЗКС-10. Це дає можливість скоротити кількість працюючих на току. Налагодили механізацію розвантаження машин.

ЗА МЕТОДОМ ІПАТОВЦІВ

Як сказав секретар парткому колгоспу Іван Васильович Кошляк, іпатівський метод тут прижився, як тільки його почали впроваджувати в країні. А Василь Остапчук, шофер, проілюстрував його переваги на власному досвіді:

— Я доставляю зерно від комбайна Миколи Козенка. І якщо трапиться якась поломка а його агрегату, усуваються її разом. Це, звичайно, обов'язок кожного, але метод наче підводить під цю комбайна між водіями і комбайнерами, так би мовити, юридичні основи. Адже постійно закріплення автомобілів за агрегатами дисциплінує, накладає певні обов'язки. Один зацікавлений у результатах іншого.

Особлива увага — контролю за якістю збирання. Для цього в один загінці працює не більше двох комбайнів. Так легше контролювати роботу кожного з них.

Іпатівський метод дав для злисарів колгоспу багато. А цього, посушливого року без його застосування просто не обійтись. Бо ж боротися з труднощами легше тоді, коли і люди, і техніка являють собою єдиний, злагоджений комплекс.

ВЕНІР не приносить проколюди. І завтрашній день дихатиме спокою. Але то вже не так важливо. Треба вирвати в посухи кожен колосок, конину зернину. Треба взяти максимум того, що вирощено. Взяти те, що є в полі.

А. РОМАНЮК,
спецкор «Молодого комунара»,
Бобринецький район.

Вона ласкаво називає своїх вихованців: «Мі діти». І годинами може розповідати про кожного з них, відповідати на безліч їхніх запитань. Четвертий рік Надія ГУРІЄНКО працює експедитором у дитячому садку першого відділу колгоспу «Росія» Петрівського району. Нелегко працювати з такими непосидливими, цікавими хлопчиками і дівчатками, та Надія не відчуває втоми. Бо діти — її покликання.
Фото С. ФЕНЕНКА.

НА ПЕРЕДНЬОМУ краї сучасної ідеологічної боротьби одним з головних загонів імперіалістичної реакції виступає міжнародний сіонізм.

Сіонізм як політична течія, як система організації з відверто націоналістичною, профашистською ідеологією великої єврейської буржуазії виник і сформувався наприкінці XIX століття. Це був період переростання капіталізму в його вищу стадію — імперіалізм, коли особливо загострилась боротьба між фінансовими магнатами та імперіалістичними хижакми за перерозподіл уже поділеного світу, коли посилювались ідеї деградації капіталізму.

Об'єктивно причиною появи на світовій арені цього різновиду буржуазного націоналізму було прагнення імперіалістичних держав використати євреїв для загарбання і колонізації Палестини, яка тоді набувала неабиякого значення для завоювання на Близькому Сході багатих нафтою ра-

Наш обов'язок — протипоставити підіривній політичній та ідеологічній діяльності класового противника, його злісним наклепам на соціалізм непохитну згуртованість, могутню ідейну єдність своїх рядів, глибоку переконаність і політичну пильність кожної радянської людини, її готовність захищати Батьківщину, революційні завоювання соціалізму.

(З постанови ЦК КПРС «Про подальше поліпшення ідеологічної, політико-виховної роботи»).

йонів, володіння Суецьким каналом. Сприятливими умовами для поширення сіонізму було розпалювання національної ворожнечі в капіталістичних країнах, і насамперед у багатонаціональних державах Європи, що були гнітючо поневолені народів, розгул там антисемітизму, чорносотенні погроми й інші акції, наспівства щодо над національних меншостей, у тому числі і євреїв. Личемерно маскуючись соціальною демагогією, прикритою релігійною оболонкою, єврейська буржуазія спритно виходила на такі акції у своїх інтересах. Щоб відвернути трудящих від революційної боротьби, вона пропагує химерну ідею об'єднання всіх євреїв світу в єдиній державі. Суть концепції сіонізму полягає в тому, щоб, не гребуючи ніякими засобами, об'єднати за расовою ознакою всіх євреїв, які проживають у різних країнах світу, ізолювати трудящих євреїв від міжнародного

за своїм характером міжнародного робітничого руху.

Великий міжнародний, послідовний захисник інтересів пролетаріату, В. І. Ленін викрив порочність і справжню суть сіоністських догм, спрямованих на штучне виділення євреїв та протиставлення їх трудящим іншим національностям. Критикуючи «теорію» окремої «єврейської нації», В. І. Ленін підкреслював, що «ця сіоністська ідея — зовсім хибна і реакційна своєю суттю!»

Сіонізм з його націоналістичними нормами спрямований насамперед проти Радянського Союзу — першої в світі соціалістичної держави, яка символізує для трудящих земної кулі (в тому числі і єврейської національності) перемогу ідей робітничого класу і його союзників по класовій боротьбі.

Діяльність міжнародного сіонізму на ниві антирадянщини та антикомунізму має давнє соціальне коріння. Після перемоги

СІОНІЗМ — ЗНАРЯДДЯ

Великого Жовтня сіоністська організація «Цейре Ціон» скликала 2 травня 1918 року в Москві нараду, на якій було розроблено конкретний план боротьби проти комунізму. В цей же час з'їзд рабінів в Одесі наклепав херем (прокляття) на Радянську республіку. 1919 року київський рабін Арнон організував «Союз відрадженого», завданням якого було сприяння білогвардійській армії Денікіна. Тоді ж російські сіоністи вручили вітальний адрес білогвардійському генералові Каледіну, що також збирався повалити молоді Радянську республіку. Релігійні сіоністські громадяни Сибіру принесли присягу на вірність царському адміралові Колчаку в боротьбі проти влади Рад. Вагачок сіоністів на Україні В. Жаботинський уклав угоду з верховодою української контрреволюції отаманом Пятлюком про боротьбу проти Рад і більшовиків.

Після закінчення громадянської війни сіоністи продовжували масові напади на Радянську владу. В 1925—1926 роках, наприклад, під час вибо-

рів до Рад сіоністське охвістя в Бердичівському окрузі ще носилося з гаслом «Ради без комуністів». Сіоністські проповідники закликали громадян єврейської національності брати участь у соціалістичній індустріалізації країни та колективізації сільського господарства, у громадсько-політичному житті. Усі вони домагалися, щоб діти євреїв не вступали до комсомольських і піонерських організацій. Але радянські євреї не піддавалися сіоністській пропаганді. Вони, як і всі народи СРСР, підтримували ленінський курс Комуністичної партії, спрямований на побудову соціалізму.

Чим міцнішою стає Радянська влада, тим більше зростає економічна могутність СРСР, його авторитет на міжнародній арені, тим більше скаженіють сіоністи, бо в цьому вони вбачають велику небезпеку не тільки для сіонізму, а й для всієї капіталістичної системи.

Ненависть до комунізму, його марксистсько-ленінської ідеології переросла в патологічну лютю сіоністів, яка не знає меж.

Скаженіють вони насамперед тому, що їм не вдається виконати всілякі перед імперіалізмом зобов'язання щодо невпинного збільшення населення Ізраїлю за рахунок емігрантів з країн соціалістичної співдружності. Скаженіють сіоністи ще й тому, що саме миролюбні народи соціалістичних країн, і передусім Радянського Союзу, першими викрили агресивний курс правителів Ізраїлю, який виступає виразником інтересів імперіалізму на Близькому Сході.

Антирадянську наклепницьку кампанію сіоністсько-імперіалістична пропаганда капіталістичних країн, особливо Ізраїлю, проводить у різних напрямках. Ідеологи антикомунізму намагаються перекрутити суть нашого державного й суспільного ладу, поширюють різні вигадки про те, що ніби в Радянському Союзі не існує демократичних свобод, придушується особистість, що люди національних меншостей користуються не однаковими правами тощо. З великою злобою і ненавистю вони зводять наклепи на

УРАГНЕННЯ до діяльності є основною нашою потребою, а сама діяльність — основою життя і суспільства і кожної окремої людини. Тому-то питання: ким бути? — гостро постає перед молодими людьми, що в їхній майбутній професії і реалізується ця головна потреба, формується фундамент життя. Але предмет нашої бесіди не мета життя, а її реалізація. Розглянемо, хто ж «винуватець» відхилення людини від вибраного шляху. Головний винуватець — це лінощі. Недарма кажуть, що вони «райбне за нас народилися». І разом з тим, як це не парадоксально, дуже мало паберється у психології таких неясних і важких для вивчення проблем, як «проблема лінощів». Як величезні резерви людських сил припинили б у дію, якби удалося перемогти їх, лінощі. Бо вони не тільки заважають самі, а й породжують дуже багато інших негативних звичок, які утруднюють наше прагнення до мети.

Звідки беруться лінощі, що є їх джерелом, чому вони такі поширені?

У кожній діяльності існують перешкоди. І чим вищий її рівень, тим більше перешкод, і тим вони складніші. Для їх подолання потрібні волеволі зусилля. Так от лінощі, по суті, і є відвернення від зусиль.

Чим же можна подолати лінощі? Тільки одним засобом — вихованням. Звичайно, зусилля само по собі не завжди приймає людини. Але воно застосовується для подолання перешкод. І якщо це вдається, виникає радісне почуття, впевненість у своїх силах. Таким чином виховується прагнення до боротьби, виховується боротьба, розвивається воля. Лінощі — антипод волі, її головний суперник.

ВИХОВАН СЕБЕ

ГОЛОВНИЙ ВИНОВАТЕЦЬ— ЛІНОЩІ

ЛІНОЩІ не такий простий ворог, як здається. Вони дуже легко пристосовуються до нових умов, набувають нових форм, у яких виступають і періодично здобувають перемогу. Що це за форми, що за обличчя? Назву три з них: схильність до розваг, наслідування, до звички. Давайте уважно придивимось до цих видозмін.

Ось перед нами хлопчик, що живе в постійних розвагах: любить ходити в кіно, погуляти, пограти у футбол чи хокей, поспіяти біля телевізора, поборитися на гітарі. Він навіть любить і почитає «журнали», але що? Пригоди, детектив. А робота, навчання? Витісняє кишу, працює за принципом «де б не працювати, аби тільки не працювати».

Він наче б і зайнятий, але всі його «діяльності» не вимагають зусиль або вимагають їх у мінімальному обсязі.

Така «книшча діяльності» — теж лінощі, тільки видозмінені, пристосовані до нових умов. Багато із слабодушних хлопців і дівчат тягнуться до подібної «разнодіяльності»: лінощі ж не відразу розгледити!

Схильність до наслідування теж належить до різновидів аристократичних лінощів. Адже діяльність передбачає самостійність. Тільки тоді вона може бути справжньою, повноцінною, коли її «автор» — ти сам. А

при схильності до наслідування нічого не треба шукати самому. Так, скажімо, не дуже талановитий або дуже лінійний артист легко копіює образ, створений іншими. І успіху можна досягти («дівчисько, він грає, як П.»), і трудощів уникнути. У результаті — шаблон, імітація, а не справжнє мистецтво!

Схильність до наслідування особливо виявляється в моді на одні, музику, навіть на стиль поведінки. Часом дуже не просто знайти свій стиль, свій фасон, взагалі вибрати те, що тобі підходить. Далеко простіше чинити, як усі, нести, що всі.

НАРЕШТІ, ще одна форма подлеглогої діяльності — схильність до звички. Ми вже говорили, що позитивні звички економлять наші сили та енергію. Але вони дарують лише остиглість, остиглість є сходинкою до вищих рівнів діяльності. А періодично — особливо у молодих людей — звички стають маскуванням лінощів, втечею від труднощів. Така людина дорожить своїми звичками саме тому, що вони позбавляють її життя. Лінощі і особливо їхні різновиди перемогти не легко. Бо людина діла, зайнятості — хочеш чи не хочеш — працює над нею. Її справжню сутність треба чітко бачити тут такі ж лінощі, але міцніші й прихованіші.

Зрозуміло, всі наслідки схильності не обов'язково є прихованими формами лінощів. Наприклад, якщо після напруженої праці ви вирішили відпочити і подивитися телевізійну передачу, почитати легку чи цікаву книжку — це, звичайно, не лінощі, а необхідний відпочинок, розрядка. Коли таке проведення часу стає засобом втечі від зусиль, від подолання перешкод, важкості праці — ось тоді воно перетворюється в різновид лінощів.

В. ШЕРШАКОВ,
психолог.

ЖИТТЯ—ЛЕГЕНДА

У Книзі пошани перше—ім'я легендарного Василя Порика.

Педагогічний колектив та учні Бобринецького сільськогосподарського технікуму по праву пишуться вихованцями свого закладу, яким за героїзм, виявлений у роки Великої Вітчизняної війни, уряд присвоїв звання Героя Радянського Союзу.

Одним із них був Василь Порик.

Є в Бобринці вулиця В. Порика. До стін технікуму, де він навчався, прикріплено меморіальну дошку. В актовому залі встановлено погруддя героя. Хто ж він такий? Людина, якій мріялося стати хліборобом, та замість керма трактора вона змуснена була стискати в руках автомат. Василь любив життя і загинув, коли йому ледве виповнилось 24 роки. Ім'я Василя Порика, або лейтенанта Базиля, стало легендарним у

Франції, де він очолював загін народних месників...

Про життя і подвиг В. Порика розповідають книги, зібрані в бібліотеці технікуму. Тут же зберігаються його листи друзям, знайомим, фотографії, картини.

До Книги пошани випускників Бобринецького сільськогосподарського технікуму першим занесено ім'я Василя. В закладі є свої традиції. На початку кожного навчального року комітет комсомолу влаштовує вечори, присвячені пам'яті Героя Радянського Союзу Василя Васильовича Порика.

На знімку: Герой Радянського Союзу В. В. ПОРИК (1920—1944)

Фотографія
Л. ПАПЧЕНКА
з портрета художника
М. Присєкіна.

З ДИТЯЧИХ РУК

У Кіровоградському Палаці піонерів відкрилася традиційна звітна виставка дитячої творчості, присвячена Міжнародному року дитини.

В експозиції — кращі роботи фотографів, гуртків крою шиття, образотворчого мистецтва, м'якої іграшки та інших.

Багато працює з початку юності фотографами В. С. Ласун, керівник фотогуртка. Тому знімки, що експонуються на виставці, виконані добротно, з великим естетичним смаком. Роботи «Гніздо лелеки», «Зірниця», «Ромашки» привертають особливу увагу відвідувачів.

П'ятдесят малюнків представили маленькі художники. Пензель у дитячій руці відображає будівництво і життя, працю на суботнику і затинні куточки рідного міста, фрагменти книжок тощо. А кращі роботи юних митців буде показано на IV Міжнародному конкурсі малюнків «Я бачу світ».

Цікаві експонати гуртківців крою та шиття, вязання, м'якої іграшки.

Виставка шкільних захоплення у відвідувачів. За час шкільних років у цю ознайомитись майже тисяча хлопчиків і дівчаток.

С. КОВАЛЬЧУК,
громадський кореспондент «Молодого комуніста».

АНТИКОМУНІЗМУ

КПРС, Радянську державу на їхню політику, спрямовану на дальше зміцнення економічної могутності СРСР, підвищення добробуту радянських людей, політику миру і розрядки напруженості.

ПЕРЕДУСІМ сіоністи виступають під пильним доглядом «турботи про долю єврейського населення» в Радянському Союзі. Протягом «єврейського питання» сіоністи галусяють на всіх своїх конгресах і зборах, намагаючись надати їм значення міжнародних форумів «захисту євреїв». Та радянська дійсність нещадно викриває наклепи сіоністів.

Євреїв, як і представників усіх націй і народностей СРСР, обирають до складу виборних органів партійних, радянських, громадських організацій. Близько 8 тисяч громадян єврейської національності обрано депутатами місцевих, Верховних Рад республік, СРСР. Чимало євреїв займають керівні посади в державних і господарських установах, вузах, працюють спеціалістами в різних галузях народного господарства. Понад 340 тисяч радян-

ських громадян — євреїв за успіхи у праці і за героїзм у роки Великої Вітчизняної війни нагороджено орденами та медалями СРСР. 117 євреїв удостоєні звання Героя Радянського Союзу, 74 — Героя Соціалістичної Праці, близько 100 — лауреатів Ленінських і Державних премій СРСР. Чимало євреїв — лауреати Державних премій союзних республік.

Радянські євреї, як і всі нації, народності, що входять до складу СРСР, — невід'ємна частина багатонаціонального радянського народу, рівноправні громадяни країни, в якій знищено коріння антисемітизму, ліквідовано умови для його відродження. В СРСР діє законодавство, яке виключає поширення ідей расової чи національної ворожнечі і ненависті, що принижують національну гідність будь-якого народу.

Хапаючись за антисемітизм, як за факел для залякування євреїв, видаючи себе за «борців проти антисемітизму», сіоністи зовсім не реагують на факти неприхованої дискримінації євреїв у США.

Саме в цій країні вони, за певних умов, могли б розгорнути активну діяльність на захист прав громадян єврейської національності. Тільки за два роки (з 1970 по 1972) у США расисти спалили або зруйнували півтора десятка синагог. У містах Меріленді, Коні-Айленді в нью-йоркських районах Бронксі і Південному Бронксі збиті від єврейських погромів обчислюються десятками тисяч доларів. Із штаб-квартири «Товариства Джона Берча», «Партії американського відродження», «Американської національної — соціалістичної партії», «Організації мінітменів» та інших лунатичських закликів фізично знищувати євреїв. Слуги монополістичного капіталу США жорстоко розправлялися з чесними американськими євреями, активними борцями проти війни.

Не краще становище євреїв і в самому Ізраїлі. Про це яскраво свідчать листи тих, хто повірив сіоністській брехні, залишив Батьківщину і виїхав на «землю обітовану». Зіткнувшись із гіркою дійсністю, відчувши на собі всі «примани» ізраїльського

життя з його продажністю, дискримінацією, багато тих, хто повірив сіоністській пропаганді, ціною надзвичайних зусиль утікають з «раю», звертаються до радянських посольств в інших країнах з проханням дістати дозвіл на повернення в Радянський Союз. «Літературна газета» якось надрукувала заяву Берті Вовк з Риги, в якій вона ділиться своїми враженнями про Ізраїль. «Раніше я не замислювалася над тим, що таке капіталізм, капіталістичні відносини. І ось у мене відкрилися очі. В Ізраїлі всі люди чужі одне одному. Якщо у вас немає грошей, то нікому не потрібні. Попадає в біду — ніхто вам не допоможе, не подасть руки. Всі, хто переїхав з Країни Рад, завжди припинувалися, відчували, що перебувають у безправному, рабському становищі. Тепер я добре знаю, що таке капіталізм, його вочі закони. Виїхавши з Радянського Союзу, я зробила неоправданий, жальливий крок».

Гірко похмілля. Дуже гірко...

ВИКОНУЮЧИ завдання імперіалістичної реакції, сіоністи разом з іншими ворогами миру і прогресу намагаються зводити грати на шляху

магістральних процесів історії. Вони із шкурницької ненависті прагнуть, аби унеможливити розвиток конструктивних і ділових взаємин між державами з різним соціальним ладом, отруїти міжнародну політичну атмосферу, завадити розрядці напруженості на планеті.

НІНІ сіоністи є чи не найвпливовішою силою в таборі ворогів американського співробітництва. Свого часу сіоністські агенти великих банків та монополій намагалися зірвати візит Генерального секретаря ЦК КПРС Л. І. Брежнєва до Сполучених Штатів Америки.

Сіоністи виступають проти всесвітнього руху борців за мир, добиваються, щоб громадяни єврейської національності не підтримували його, паплюжать діяльність миролюбних сил. Постійно у великому й малому зраджуючи інтереси трудящих, у тому числі і єврейської національності, міжнародний сіонізм і його організації разом з тим оточують свою діяльність ореолом «благородства».

Але факти, як піввікової давності, так і ті, що їх увесь час нагромаджує найновіша історія, свідчать, що воєнничий антикомунізм, під прапором

якого виступають сіоністи, завжди був тим ключем, який розкривав перед ними сейфи монополій і двері в «коридори влади» капіталістичних країн, організували Пентагону та обійми покидьків людства всіх мастей — від правлячої клітки колишньої фашистської Німеччини до сучасних расистських режимів Африки. Не було і немає такої сили чорної реакції, з якою не вступали б у злочинний альянс сіоністи, знов-таки з метою боротьби проти наших ідей, нашого ладу. З усієї сили вони намагаються досягти своїх злочинних цілей. У цих умовах трудящим потрібна висока класова пильність, щоб бути завжди готовими зірвати провокації ворогів трудового народу.

У боротьбі проти теорії і практики міжнародного сіонізму, як різновидності буржуазної ідеології, не може бути нейтралізму, наголошувалося на XXV з'їзді КПРС. Тут потрібна велика політична пильність, активна, оперативна і переконлива пропаганда історична, своєчасна відсіч ворожим ідеологічним диверсіям.

П. ТАРАСЕНКО,
старший викладач Кіровоградського державного педінституту імені О. С. Пушкіна.

— 500